

րում հայի ճակատագիրը վերջին պատերազմի ընթացքին, բայց՝ «ըստ ամենայնի հասկանալի եւ ըմբռնելի»:

Գերման զինուականի այս եւ նման «տեսութիւններն արժան գնահատականը ժամանակին տուել եմ իմ վերոյիշեալ յօդուածում: Չանդրադառնանք այդ խնդրին: Իմ նպատակն էր այտեղ յիշատակել այն փաստը, որ իր մասնազրկութեան՝ մարդաբանութեան եւ ազգազրույթեան մէջ անուանի զինուականը — պատմութեան եւ քաղաքագիտութեան մէջ պարզ համբակ — իր կողմից ու բոլորովին անկախաբար յայտնում է այն կարծիքը, թէ «հայերի նման բազմաձին ժողովուրդ քիչ կայ, իսկ աւելի՛ բազմաձին քան հայերը — եւ ոչ մէկը»:

Մեծ եղեռնին զոհ գնացած մէկ միլիոն հայերի զանդուածային կոտորածն էլ ազգազրույթու հեղինակը եւ հայաստեաց զինուականը «մարդաբանական տեսակէտից» համարում է մի տեսակ «արիւն առնելու» անհրաժեշտու-

թիւն՝ հայերի նման մի բազմաձին ժողովուրդի համար, «որից այդ ազգը, շնորհիւ իր անօրինակ բազմազաւակութեան, կարճ ժամանակ յետոյ պիտի նորէն կ'ազդուրուի»: Ու իր ասածները հիմնաւորելու համար նա առաջ է բերում ամբողջական նեղերի օրինակը Վերին Գոլինէի ծովեղերքում: Այդ երկիրները, ասում է նա, հակառակ դարեր շարունակ գերիններ արտածելուն ղէպի Ամերիկա, հակառակ նաեւ «մարդկային անհամար զոհաբերութեանց տեղական սովորութեան», այսօր աշխարհիս ամենախիտ բնակչութիւն ունեցող երկիրների թուին են պատկանում, շնորհիւ իրենց ժողովուրդների բազմաձինութեան»:

Լա՛ւ մխիթարութիւն մեր սրտին... ի տես մեր հայրենական տերրիտորիայի 4/5-ի ամալութեան, հայաթափուր վիճակին: Բայց եւ այնպէս արձանագրենք այս հեղինակաւոր կարծիքն էլ, հայ ցեղի արտակարգ բազմաձինութեան մասին:

(Շարունակելի)

ՅԱԿՈՎԻ ԶՈՒՂ ԱՅԵՅԻ

(ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԱՆԿԱՆՈՒԹԵԱՆ ՌԱՀՎԻՐԱՆ)

Գրեց՝ ԻՐԱԶԵԿ

4.

ՊԱԿԱՍ յուսահատական չէր հայութեան նաեւ մտաւոր-մշակոյթային եւ բարոյական վիճակը, մահամեղական տիրապետութեան ներքոյ: Տնտեսականի մասին Վլ չենք խօսում, որովհետեւ դա արեւի լոյսի ուրիշ արդէն պարզ է:

Եւ ի՞նչպէս կարող էր այլ կերպ լինել նրման դժոխային պայմաններում, երբ ամբողջ երկրում մահն ու սարսափն էին թագաւորում եւ թշուառութիւնը կապարի նման ծանրացած էր ամէնքի ուսերին, երբ ամէն մարդ մտահոգուած էր գերազանցապէս միայն եւ միայն իր ֆիզիքական դոյութիւնը փրկելու հոգսով: Այդպիսի հանգամանքներում չէ թէ ծաղկել, այլ նոյն իսկ ապրել ու շնչել չէին կարող ո՛չ գիտութիւնը, ո՛չ գիրն ու գրականութիւնը,

ո՛չ բարոյականութիւնը: Նրանք ամէնից առաջ պահանջում են քաղաքական նպաստաւոր պայմաններ, մարդկային ղէթ տարրական իրաւունքների ճանաչումն եւ անտեսական գոնէ տանելի կացութիւն — ապրել կարողանալու համար:

Գաւրիթեցին ներկայացնում է մեզ մի շարք հոգեւորական ղէթքեր, որոնց ընդհանուր պատկերը, վերոյիշեալ յատկութիւնների տեսակէտից, շատ ստոր է: Բայց չբաւականանալով դրանով, նա բազմաթիւ անգամներ զծում է եւ ամբողջ հոգեւորականութեան պատկերը, դրանով կամենալով որոշ գաղափար տալ մեզ նաեւ ժողովրդի մասին: Այդ վկայութիւններից մէկը ասում է. —

«Կաթուղիկոսքն՝ որպէս ինքեանք արծաթով եւ կաշառօք ընկալեալք զաստիճան կաթո-